Konczek József

Tibka

Hívták a strandon Csibének is, meg máshol – Vízicsibének, Tibkának, Tibit, az öcsémet. Akkoriban még a tapolcai strand a zsibongásaink, a heccek, ugratások, jóízű barátkozások, merész „férfipróbák", odébb az eperfa meszüretelése és más hasonló belefeledkezések helye volt.

Nagy élet zajlott a strandon.

És ott volt Tibi, az a felstuccolt hajú kis srác, amint kibukkant a víz alól, felsodorja homlokáról a csikófrizura szálait, hopp, a partra ugrik, taps a parton… „mégegyet, mégegyet…!" No jó. Tibi fellépdelt a falépcsőn a placcra, ahol a víz felé két elég széles betonperem húzódott, a felsőre úgy tolták föl, s akkor csend, csend… Tibi ugrik. Úgy hatméteres nekifutás, aztán két karja az égbe, és a gyönyörűen ívelt fecskefigura, és fejest a tóba. Mert ezt kevesen merték utána csinálni. Hát taps, taps megint.

A Tibka. Befizették – forint húsz – összeadták a réz húszfilléreseket, ő pedig három fecskével viszonozta. Mert amúgy a tavat övező betonperemen vacogtunk a koranyárban, tizenkilenc fokos a tapolcai tó kristálytiszta vize, és a belépőt, a jegyet nem tudtuk megvenni, azt aztán nem tudtuk.

Forint húsz. Ma kábé ezerkétszáz egy strandjegy. Szóval régen-régen –régecskén volt ez. Akkor ezren bemehettünk volna érte.

Ígérték,, hogy „beváltanak" engem is, ha meg merem csinálni a sétát. A séta – végigmenni a léckerítés tetején – a nagylábujj fért rá egy-egy lécre –. Balra murva-kavicsos sétány, jobbra a tó felé kétméteres vasrudak tartották a drótkerítés, háló, szögesdrót „tányérját", hogy ne lehessen ott beugrálni, odébb a hínáros széleken beevickéltünk, de bemenni, az pénzbe került. Hát, elindult a Jóska. A próbába beletartozott az ijesztgetés is, a sétány felől, de hozzám érni nem volt szabad. Csak a hujjogatás, hessegetés, imitált öklösök a hasamba. Hát! Megmozdul az egyik léc, most aztán féloldalt eldőlni vagy a vasdrótos kosár vagy a murvakavicsos felé, az utóbbi nem volt olyan veszélyes persze, No, én oda. Közéjük. Szétrebbentek, s a vállamon még sokáig őrzöm a belényomódott szögletes kavicsok nyomát. Nem fizettek be, csak kinevettek. Más vállalkozni sem mert rá.

De Tibka! Büszke voltam az öcsémre.

Tibka úgy szállt, mint a fecske.